

земната лебеница, кръвта имъ не удари въ главите, когато тие ходатъ съ главата надолу? — „Защо кръвта не удари въ главите имъ?“ повтори мѣсто питане дѣдо попъ. — „Ами“, казахъ. — „А слушай защо. Ти трѣба да знаешъ, че и кръвта, както и сичко друго, са тѣгли камъ земята. Освѣнъ това, земята е на сѣкаде подъ краката на човѣците, а не подъ главите имъ, за това и кръвта на сѣкаде и у сѣкого тѣгне камъ краката. Видишъ ли сега, защо кръвта не залива мозжѣтъ ни! А кажи ми ти, кое е на лебеницата отгоре и кое е отдолу? Хвани я за опашката, тогава отгоре ще бѣде онова мѣсто, което е до ржката ти, обжрни я надолу съ опашката — и отгоре ще стане отдолу. Така сжщо и земята. Ето ти сега стоишъ на земята, а дека е у тебе отгоре: надъ главата или подъ краката?“ — „Надъ главата, казахъ азъ; тамъ дека е небето.“ — „А дека е отдолу?“ — „Подъ краката ми, казахъ, тамъ дека е земята.“ — „Ето, видишъ ли! Така сжщо и за оние люде, за които ти питаешъ: и тие наричатъ отгоре това, което е надъ главите имъ, а отдолу — това, щото е подъ краката имъ. И така, отдолу ще да е за тѣхъ сичката земя и сичките люде, които живѣятъ подъ тѣхъ, така сжщо и ние съ тебе. И тѣмъ така сжщо са чини, че ние съ тебе ходимъ съ главата надолу, а, може, и тамъ нѣкой пита нѣкого си, както и ти мене, защо ние са не удушваме съ кръвта си, когато ходимъ надолу съ главата. Най-долното мѣсто на сѣко валчесто нѣщо е неговата срѣда, както жжлтинакътъ